

Dandár, vigyázz, oszolj!

Hogyan tovább? – kérdi önmagától Bernáth János, Székely Zoltán és Volford Róbert. (Fotó: Karnok Csaba)

Szentes, vagy Szeged? A döntés a szentesi lak-tanya számára kedvezett, ott lesz a jövőben a térség műszaki alakulata-nak főhadiszállása, ez viszont azt is jelenti, hogy a megyeszékhely utolsó katonai egységét felszámolják. Bánkódnak ezen a szegediek, de főként azok a tisztak, tiszthelyettesek, polgári alkalmazottak, akik kénytelenek állomáshe-lyet, pályát módosítani.

A Szeged Műszaki Dan-dár alakulterén, annak környékén percekig sem látni katonát. Bár csupán decem-berben kezdődik meg a 4-5 hónapig tartó felszámolás, a laknyában már most érezni lehet, hogy nem úgy lüktet az élet, mint korábban. Azt is mondhatnánk: általános a le-verttség. Parancsszó nélkül...

Az alakulat első embere – távollétében hozták a hírt a dandár felszámolásáról – a magyar IFOR-erőt irányítja Okucsaniban. Helyettese szabadságon, majd nyugdíj-ban. Így a dandár első em-

berévé lépett elő a törzsfő-nök, aki, ha levezenyelt a felszámolást, szintén nyugálományba vonul. *Sallai Sán-dor alezredes*, törzsfőnök szobájában beszélgettünk né-hány hivatással a „hogyan tovább” kérdéséről.

Volford Róbert, főtörzsőr-mester: – Becsapottnak érez-zük magunkat, mivel mi, az érintettek tudtuk meg utolj-ra, hogy kész, vége. Ta-vasszal még nem erről volt szó. Túl sok választása nincs az embernek. Lehetőségként kínálták – persze ezt sem mindenkinek – az átjárást Szentesre. Az napi 2 óra bu-nyozás, télen akár a duplája. A szolgálati lakást már nem úgy kínálják, mint régen, nem is szólva arról, hogy ha családdal költözne az ember, akkor a feleségnek munka-hely kellene, mivel ezekből a fizetésekből nem lehet eltar-tani asszonyt, gyereket is.

– Reális megoldásnak egyedül az tűnik számunkra – vette át a szót kollégája, Székely Zoltán főtörzsőr-mester –, ha átigazolunk má-sik fegyveres testülethez. A rendőrség és a büntetésvég-

rehajtás tartott tájékoztatót. Az utóbbi kínálta a kedve-zőbb lehetőséget, így vele tárgyalunk a részletekről. Át-helyezéskor beszámít a szol-gálati idő, a rendfokozatot is megtarthatja az ember. (Így persze nem jár a végkielég-tés...) Az a bosszantó, hogy nem erre számítottunk. Mi a seregben szereztünk gyakor-latot, itt képzeltük el a jö-vőnk. Túl könnyen monda-nak most le tapasztalt szak-emberekről, parancsnokokról. Ezt az állítást erősítette meg a dandár egyik tisztje is, aki kérte neve mellőzését.

– Nem akármilyen beosz-tásban dolgozott a dandárnál egy kollégánk, aki jelenleg a Cserepes soron zoknit árul. Ráadásul az áru sem az övé, ő csak bérmunkás. Jó, ugye? Óriási pazarlás folyik. Söp-rik ki az embereket a NATO-csatlakozásra hivatkozva. Közben, állítom magának, '87-ben, az akkori techniká-val, szervezethez, a tisz-tel felkészültségével compa-tibilisebbek lettünk volna a szövetséggel, mint most. A kapkodásra mi sem jellem-zőbb, hogy felszámolják az

alakulatot, közben rendre ér-keznek új technikák, beren-dezések hozzánk.

Sallai alezredes hadnagy-ként kezdett ebben a lakta-nyában. Most pedig még szinte fiatalemberként ké-szül, kényszerül nyugdíjba.

– Leltárt készítettünk, majd pontosan elszámolunk min-den eszközzel. Amikor elkö-szönünk, akkorra teljesen ki-ütrtjük a lakanyát. A további sorsáról nem tudunk, csupán pletykákat hallunk róla. Szó-val, ide már nem vonulnak be újoncok. Egy viszont biz-tos: a honvédség kivonul, ám az objektum fegyveres őrzé-se megmarad.

A Szeged Műszaki Dan-dárnál kevesen kívánnak élni a felkínált lehetőséggel, a Szentesre való átjárással. Akinek összegyűlt az elegen-dő szolgálati éve, az nyugdíj-ba készül. Néhányan a rend-őrségben, a büntetésvégrehaj-tásnál helyezkednek el. A többiek kénytelenek lesznek más megélhetés után nézni. A lehetőségek tóra kifogyha-tatlan. Lásd: zokniárus a Cserepesen...

V. Fekete Sándor

Adományozás után

Ruha és cipő

Munkatársunktól

A United Way Alapítvány és a Mentál Családsegítő Szolgálat a vállalkozók és a lakossági támogatók által adományozott ruhane-műkből és cipőkből akciót szervez azok részére, akik a felnőtt és gyermek felsőru-házatukat nehezen tudják beszerezni.

Az akció helye: Eszperantó utca 1. Időpontok: no-venber 29., 13–17 óra kö-zött és november 30-án, 9-től 14 óráig.

Kávéház Társaság

Munkatársunktól

Ma este 8 órakor Szigeti Lajos Sándor irodalomtörté-nésszel beszélgethetnek az érdeklődők a Sajtóház Ste-fánia-klubjában működő Kávéház Társaság estjén. Az est moderátora: Banner Géza, a Magyar Rádió Sze-gedi Stúdiójának munkatár-sa.

Kovács újra játszik

Munkatársunktól

Nem mindennapi izgal-makat ígér a Magyar Tele-vízió 1-es csatornája hétfőn este fél hétkor.

Vágó István műsorában, a Mindent, vagy semmit!-ben egy régi ismerőssel ta-lálkoztunk, a szegedi *Ko-vács Attilával*. A játék törté-netében ő volt a tizenegyed-ik, aki végigverve az ellen-feleket, megnyerte a fődíjat, az autót.

Most a legutóbbi három győztes egy showműsor keretében méri össze tudá-sát. Kovács Attila ellenfele *Toth Sándor* és *Mérő László* lesz.

csörög a PANNON GSM
Az élvelem.

Kedves Olvasóink! Közérdekű problémáikat, észrevételeiket, tapasztalataikat az elmúlt héten Takács Viktorral oszthatták meg, ezen a héten Újszászi Ilona ügyeletes munkatársunk várja hívásaikat. Munkanapokon 8 és 10, vasárnap pedig 14 és 15 óra között a 06-20-432-663-as telefonszámon. Felhívjuk figyelmüket arra, hogy Szegedről is valamennyi számot tárcsázni kell. Ha ötletük van a Fekete pont című rovatunk számára, kérjük, ugyanígy tudassák velünk. Elveszett tárgyakat kereső olvasóink olcsó hirdetésben tehetik közzé mondandójukat. Hirdetésfelvétel 7 és 19 óra között a Sajtóházban.

Befürödve. Hoppon maradtak a múlt héten a sportuszodába este járók, csütörtökön és szombaton ugyanis vízilabdameccset rendeztek. Többen felháborodtak, mert erről csak az utolsó nap ragasztottak ki egy szórólapot – régebben egy héttel előtte figyelmeztettek mindenkit.

Füldugóval alszanak. Döbbenet olvasta P-né, hogy a Mars térre éttermet és szórakoztatóközpontot szeretnének építeni. A Sing-Singnek és nyáron a piaci sörkertnek köszönhetően eddig is csak füldugóval tudtak aludni, így inkább a buszpályaudvar maradása mellett voksolnának a lakók.

Amerika – válasz. A hónap elején jelent meg rovatunkban „Amerika” címmel a panasza, melyre levélben válaszolt Draskóczy István, a Tisza Volán üzletág-igazgatója: „Az ügyet kivizsgáltuk, melynek alapján bebizo-

nyosodott, hogy gépkocsi-vezetőnk nem a tőle elvárható módon reagált az eseményekre. Az autóbusz vezetőjét ezért elmarasztaltuk. A két hölgyet ért sérelemért ezúton is elnézést kérünk. Biztosak vagyunk abban, hogy járatainkon a jövőben zavartalanul utazhatnak.”

Köszönet. Csaba Zsolt édesanyja szeretné megköszönni az új klinika intenzív osztályán dolgozóknak, valamint Pintér és Halász professzor uraknak, hogy megmentették fia életét. Kissné pedig annak a két mentőnek mondott segítséget, akik csütörtökön délután öt órakor segítették neki, mikor egy Csongrádi sugárúti keresztvezetődesben le-robbant a kocsija.

Megtalálták. Igen drága, márkás szemüveget találtak a Debreceni utcában, a tulajdonos a 495-441-en jelentkezhet az esti órákban.

Huszonöt éves az SZBK

Straub-napok

Szeged (MTI)

Fennállásának 25. évfordulóját ünnepli a Szegedi Biológiai Központ. A jubileum alkalmából november 26-án ünnepi tudományos ülést rendeznek, amely

együttal a november 29-ig tartó Straub-napok megnyitója is lesz. A program keretében avatják fel az intézmény előcsarnokában az alapító főigazgató, Straub F. Brunó szobrát.

Országsszerte egyre többen kerülnek a létminimum alá, nő a munkanélküliség, az árak emelkednek, a bérek viszont stagnálnak. Nem csoda, hogy emberek százai kerülnek ki eddigi otthonukból, nem képesek megbirkózni a folyton növekvő terheikkel. Ez alól Szeged sem kivétel, a város forgalmasabb terein, parkjaiban nap mint nap találkoztunk kéregető, padokon alvó szerencsétlenekkel.

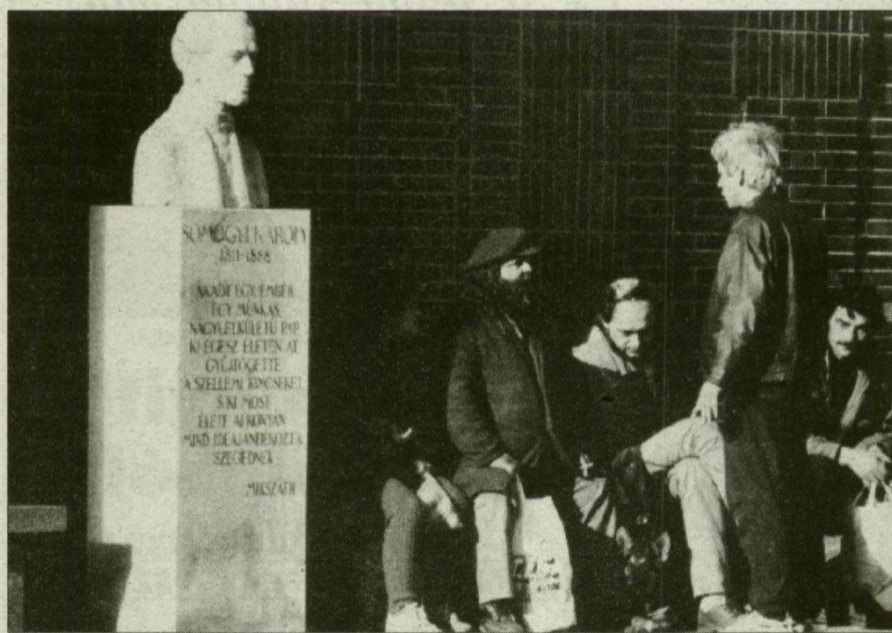
Megpróbáltam szóra bírni néhányukat. Eleinte nem jártam sikerrel, de végül is csak köitélnék álltak. Ugyanis meghívtam őket egy-egy kávéra...

N. Levéte (44): – Marosvásárhelyről jöttem, körülbelül két éve élek Szegeden. Munkám jelenleg nincs, három hónapja kitétek abból a kis padlásszobából, ahol laktam. Segélyt nem kapok, nem dolgozom sehol, így nem tudtam kifizetni a lakbért. Amíg nem volt ilyen hűvös az idő, addig a Stefánia parkban éjszakáztam, a padokon. Nem tudom, mi lesz velem télen. Hogy mi-ből élek? – kérdez vissza és elveszi a feléje nyújtott bo-

Már a koldusokat is meglopják...

rosüveget. Beleiszik, kabátja ujjával megtörli a száját és folytatja. – Kéregetni nincs „pofám”, soha nem loptam el senkitől semmit, így marad a kukázás. De ez nem veszélytelen, mert nem lehet ám akárhol gubérálni! A jobb helyeket már a „régimotorosok” lefoglalták, az újakat, mint engem is, erőszakkal elkergetnek.

Pityu (a korát úgy 50 körülire saccolom): – Tudja, nekem már a kölyökkorom is igen „pocsék” volt. Hatan voltunk testvérek, apám ivott és nagyon korán meghalt. Anyám alkalmi munkákból próbált minket eltartani, gazdagabb családoknál vállalt mosást, takarítást. Később összeállt egy férffel, két mostohaúgom született. Anyám is rászokott a „piára”, közte és az élettársa között mindennaposak voltak a veszekedések. Körülbelül 12 éves lehettem, így nem tudtam kifizetni a lakbért. Amíg nem volt ilyen hűvös az idő, addig a Stefánia parkban éjszakáztam, a padokon. Nem tudom, mi lesz velem télen. Hogy mi-ből élek? – kérdez vissza és elveszi a feléje nyújtott bo-

Hajléktalanok. Aggódva gondolnak a holnapra. (Fotó: Miskolczi Róbert)

cán élek! Padokon alszom, konténer az asztalom és a szabóm! – mondja elkeseredetten és meghúzza a pillepalackos bicskanyitogatót.

T. G. (51): – Ez a sze-gény – mutat Pityura – már az utcán nőtt fel! Én csak hat éve élek így. Lakatosként dolgoztam egy kisebb vállalatnál, de kirúgtak. Majd az

asszony is elvált tőlem és ki-rakott a lakásunkból. Most meg ez van, látja! Ezt a rossz kabátot még egy lom-talanftásnál szedtem össze, de nincs beléje és ráadásul még lukas is, ezt a telet nem bírja ki. De lehet, hogy én sem! Azért nem panaszkodom, nem függök senkitől és semmitől. Azt csinálom, amit

akarok! Igaz, hogy néha a fi-atalok szórakoznak velünk, egy-egy szál cigiért vagy pár forintért mindenféle dolgo-kat csináltak velünk. A hajnali órákban, mikor vége van a diszkónak és részegen támolyognak hazafele, hár-man-négyen összeállnak és megvernek minket. Nem te-hetünk ellene semmit, a tör-

vény velük van. Joga csak annak van, akinek pénze is van! De ezt is meg lehet szokni, mint minden egyebet. Lehet, hogy élek még két-három évet, de az is lehet, hogy holnap agyonütnek valahol! – mondaná tovább, de egy fiatalember beléfojtja a szót.

Ócsi (31): – Én vagyok a legfiatalabb a társaságban. Néhányukat szinte apámnak tekintem. Négy évvel ezelőtt leszázalékoltak, mert epilep-sziás rohamaim voltak. A se-gélyből nem lehet megélni, alkalmi munkára se vesznek fel a betegségem miatt. Szü-leim korán meghaltak, a nő-vérem hozzám ment egy gaz-dag „ipséhez”, hallani se akarnak rólam. De én se va-gyok olyan, hogy mások nyakán élősködjek, inkább elmentem. Találtam egy új „családot”, akik befogadtak. Lassan kitanulom ezt az új „mesterséget”, mármint az egyik napról a másikra való életet. A betegségem is ki-újult, mert sajnos rászoktam az alkoholra. De valamivel csak melegeitni kell magam, ha nem akarok meg-fagyani! Mindent meg lehet szokni, csak ez a padon al-

vás nem megy nekem. For-golódom és állandóan le-eselek, ezenkívül a motyómat is szorongatnom kell, mert különben ellopják. Szép vil-lág ez a mostani, már a kol-dusokat is meglopják!

P. L. (49): – Nyáron még szinte kellemes a Tisza-part bokrai alatt aludni, csak a szúnyogok zavarnak. Meg a párocskák! – mondja nevetve az egyikük és kedélyesen hátra vágja a beszélőt. – Hát igen, de valami kellemes is történik velünk, szép csöndben nézelődünk. Így novem-ber vége felé viszont már elég csípősek az éjszakák, főleg a szabad ég alatt. Ilyenkor kapuajlakba, alag-sorokba húzódnak melege-dni. Kukázunk, kéregetünk és így tengetjük a napjainkat. Sokan kérdezték, miért nem dolgozunk? De ki az, aki ilyen szakadt embereket al-kalmazna, mint mi? Tehát marad a szemeset és az ada-kozők jóindulata.

A meglévő menhelyek befogadóképessége nagyon kicsi, így többen kénytele-nek az utcákon éjszakázni. A tél beköszöntével a parkok-ban alvók mostoha körülmé-nyei még sanyarúbbá vál-nak. A kidobott pokróc, a ré-gi újságpapír nem véd a „m-nusz” ellen!

Kormos Tamás